

А ето и господинъ Кутинчевъ, сегашниятъ директоръ на дѣвическата гимназия. Той още има съвсѣмъ малко бѣли коси, главата му е кѣдрава. Явно е, че е отъ срамежливитѣ — бои се съкашъ да ни погледне. Разправя хубаво — само това негледане прѣчи. Кога ни изпитва, пакъ не ни гледа и всѣка отъ насъ, ако не си знае урока, наваксва яда си съ едно съзнание, което може да се изрази съ нѣщо подобно: „На, азъ не зная урока си, ама те гледамъ право, а пъкъ ти знаешъ, ама си навелъ глава, не смѣешъ да ме погледнешъ“ . . . — Голѣми бѣхме вече дяволи . . . Инѣтъ съвѣстно гледахме да учимъ уроцитѣ му, а и той не ни пишеше лоши бѣлѣжки.

Сега да спомена нѣщо и за прѣподавателкитѣ.

Освѣнъ все сѣщата, съ сѣщия си равномѣренъ вѣрвежъ, съ сѣщата си акуратностъ и добросѣвѣстно прѣподаване езика Шипеджиева, ето и г-ца Н. Цанкова, дъщерята на Драганъ Цанковъ. Тя туку що се е завърнала отъ Англия, дѣто е живѣла дълго врѣме и отдѣто съкашъ носи тая вѣншностъ: лице блѣдо, жълто, нестрастно; говори български нѣкакъ странно; произнася намѣсто „циклони“, „киклони“, — личи, че знае много. Сега, кога я гледамъ жива, подвижна, пълничка, чудя се на разликата. . .

Ето г-жа Каравелова, тогава — президентъ-министерша. Тя прѣподава безплатно, нѣщо, което ни прави да я идеализираме. Черви се често и много мило; кога изпитва, трѣперимъ да не сбъркаме нѣщо, защото макаръ и мило, но доста чувствително иронизира. Служи си съ образци руски, впуска се и въ разговори, но малко и все съ своята полуироническа усмивка на уста. Обаждатъ ѝ, че имаме помежду си . . . поетки! Тя взима стиховетѣ на Ненова дома си за да ги прѣгледа и насърдава „поетесата“ пакъ съ своята усмивка. Обаждатъ ѝ, че има още една (за мене), усмивката се усилва, очитѣ ѝ гледатъ съ такова съжалително недовѣрие дребосъка на първия чинъ (между които съмъ и азъ), щото азъ съмъ готова да потъна въ земя, а не да се осмѣла да ѝ подамъ моитѣ опити. И тя е доволна отъ това, не иска да ги види. . . Менъ ме малко ядъ, но слѣдъ минута азъ съмъ вече оправена и се мъча да ѝ помагамъ, кога прѣвежда руския текстъ, да ѝ намирамъ подходящи български думи. А изобщо цѣлиятъ класъ лудуваше по нея и мъчно можеше да влезе и излѣзе отъ класа ни отъ нашето натрупване, за да я видимъ по близо. Еднажъ, помня, забрави кърпата си на масата, ние като гладници се нахвърлихме върху кърпичката съдрахме я на малки парчета и всѣки си взе за споменъ . . .

Други учителки и учители, сѣщо помня, но нѣкакъ се сливатъ въ една обща мъгла и нищо характеристично не ги отдѣля едно отъ друго.

Прѣподавателитѣ и прѣподавателкитѣ се държаха съ насъ (последния класъ) като съ другари. Изобщо въ гимназията бѣхме поставени много добрѣ. Интересувахме се и отъ вѣншния свѣтъ, звеното съ който прѣдставляваха пакъ малкото приходящи. Помня тогава, че се говорѣше нѣщо за съединението: имаше русофили